

MILOSLAVA
RÝZNAROVÁ

SVŮJ OSUD
SI NEVYBEREŠ

SVŮJ OSUD SI
NEVYBEREŠ

Miloslava Rýznarová

*Pro vzpomínku mým dětem,
o čem možná vědí i nevědí...*

KAPITOLA PRVÁ

Překvapení, které mně mohlo zapříčinit infarkt...

To byste asi zažít nechtěli...! Ráno jsem se probudila, chvíli jsem se ještě v posteli protahovala a pak jsem doslova vyskočila z postele a šla se umýt do koupelny, kterou jsme měli v přízemí rodinného domu. Před koupelnou byla ještě malá chodbička, která spojovala koupelnu s dalšími dvěma pokoji.

Otevřela jsem dveře koupelny a kdo to na mě nekoukal z umyvadla – potkan!!! Proboha, kde se tady vzal? Úplně jsem strnula, protože ač vypadají tahle zvířátka na první pohled milá a očka mají jako korálky, přece jen se pohybují většinou ve sklepích, kanálech a dalších podobných místech. I když poslední dobou si je milovníci zvířátek kupují jako domácí mazlíčky, ale co já vím, tak v béžové barvě. A chovají je doma v akváriích, a když se s nimi chtějí pomazlit, tak je vyndávají a nechávají je běhat po ramenou, za krkem a také po bytě. No, nic teda pro mě!!! Ale abych se vrátila k našemu dočasnému nájemníku, který na mě koukal z umyvadla. Také asi ze mě nebyl nijak nadšený, protože v něm pobíhal sem a tam a nevěděl, kudy by se vytratil. A já na něj koukala jak na zjevení, protože to zjevení pro mě také bylo! Kladla jsem si otázku, kde se tam vzal? Že by proklouzl dveřmi z garáže, které vedly do hlavní chodby v domě? I to je možné! Jak jsme se tak na sebe vzájemně dívali, najednou jsem zaznamenala, že udělal v umyvadle doslova salto a byl pryč! A teď kam zmizel? To

byla pro mě ještě větší hrůza, protože jsem se bála, aby mně nezalezl někde do pokoje, který byl hned za protějšími dveřmi. Ale vzpomněla jsem si, že se dělala nedávno nějaká úprava kanalizace a měli jsme provrtanou zeď vedle koupelny ven. Odšoupla jsem lavičku, která dané místo zakrývala, a co jsem neviděla? Prosvítala tam zasádrovaná díra na zahradu, ale byla narušená! Vypadalo to, že se tudy prokousal dovnitř, určitě! Tudy ten mizera vlezl, ale zase mně vrtalo hlavou, že by konzumoval i sádku? Asi ano! Koupelna byla otevřená, tak se tam dostal a rejdlil v ní, hledaje asi něco k snědku. A určitě tudy zase vylezl ven! Jistá jsem si sice nebyla, ale všechno tomu nasvědčovalo! Dveře do ložnice pevně přiléhaly, tam se dostat nemohl, a druhé dveře, kterými jsem vešla ke koupelně, byly zavřené, tudy utéci také nemohl. Všechno jsem ještě znovu překontrolovala, ujistila se, že vskutku nikde není, a šla jsem nahoru do bytu. Úplně jsem zapomněla, že jsem se šla do koupelny umýt a vyčistit si zuby, tak jsem byla rozhozená z potkana, který mě překvapil v umyvadle.

V polovině schodů jsem si to ale uvědomila a vrátila se nazpátek. Udělala jsem si ranní očistu a vrátila se do patra, kde jsme měli kuchyň, obývací a ložnici. Vůbec jsem se nemohla na nic soustředit, stále jsem měla v hlavě potkana a to, jak na mě čuměl z umyvadla.

Bože, to už bych nechtěla znovu zažít! Až přijde domů manžel, musí tu díru zadělat, ale ne sádkou, jak to bylo doposud! Později mně vysvětlil, když přišel domů, že to bylo jen přechodné a díru měl v úmyslu zadržet, jenže na to zapomněl, protože před ní byla přistrčena lavička a tím to neměl na očích! Kecy! Takovou věc zapomenout!

Zkrátka stalo se a já byla málem na infarkt! Ale tohle má své pokračování...

Po téhle události, protože to pro mě byla událost nezapomenutelná, jsem asi po týdnu zjišťovala, možná, že i po více dnech, když jsem vešla do přízemí ke koupelně, že je tam nějaký divný puch. A ten puch byl den ode dne čím dál větší. Jak jsem vešla dovnitř, natáhla jsem nos a začichala a neomylně jsem cítila, že tam něco vyloženě zapáchá, a to čím dál víc...Já jsem na pachy totiž alergická. Klidně bych mohla dělat „čuchometra“, jestli taková profese vůbec existuje, možná že ano, ale má odbornější název. Každý zápach mě vždycky takříkajíc plácne přes nos. A neomylně! Dříve než druhého! A tak jsem začala pátrat! Prohlížela jsem postupně všechna místa a zákoutí, ale nemohla jsem nic objevit! Až mě najednou napadla myšlenka, která mně roztočila další kolotoč myšlenek v hlavě...

Syn, než si postavil dům, tak v přízemí asi 2 roky bydlel. A před koupelnou měli kuchyňský kout. Samozřejmě v něm měli dřez, od kterého vedl odpad dolů k podlaze, a ten byl u zdi odříznut, protože se už nepoužíval. U zdi po jejich odstěhování zůstala kuchyňská skříňka i se dřezem, takže dotyčný odpad zakrývala a mě nenapadlo se tam podívat! A to byl ten kámen úrazu!!!

Skříňka byla těžká, já byla doma sama, když jsem se pustila do pátrání po neznámém a odpudivém zápachu. Můj muž pach nijak moc neregistroval a krčil nad ním rameny, dokonce říkal, že se mi jen něco zdá...ale já jsem zkrátka tomu chtěla přijít na kloub... V té době mého pátrání byla moje druhá polovička mimo město na nějaké

konferenci. A tak jsem svůj nosánek zaměřila mezi zeď a kuchyňskou skříňku, a začichala...ano! Tady byl zdroj pachu! Ač byla skříňka těžká jako hrom, postupně jsem ji kousek po kousku odsunula ode zdi a objevila uříznutý odpad a z něj vyčuhoval provázek asi nejméně deset centimetrů dlouhý. Tedy myslela jsem si, že je to provázek, a tak jsem si šla pro brýle. Jak jsem si je nasadila, hned jsem poznala, co to je! Kdepak provázek! Byl to ocas zdechlého potkana, který byl nacpaný v odpadní rouře. A to byl ten, jak jsem ho načapala v umyvadle. Když utekl, tak se nacpal do téhle roury za skříňkou, a protože byla zazděná, neměl kam utéci a ven se mu nepodařilo vysoukat, tak tam zdechl. A postupně se rozkládal...

No, s jeho vyjmutím z místa jeho skonu jsem nechtěla nic mít. Dělal se mně už špatně nejen od toho smradu, ale bála jsem se vejít i do vedlejší ložnice, zkrátka celé to prostředí se mně hnusilo... a tak jsem čekala, až se vrátí domů můj muž. A to bylo až večer za tmy, kdy přijel z Děčína.

Já byla nahoře v patře, když jsem slyšela zarachotit klíče v zámku, a tak jsem mu šla naproti. Protože jsem uvolnila skříňku od zdi, byl zápach už velice znatelný, když vstoupil do chodby a hned se ptal, co to tu zapáchá... Tak jsem mu šla ukázat jeho zdroj... a hned mu nařídila, že musí potkana vyndat teď hned!! Vždyť já jsem s tím měla největší práci a nervy! Nedej Bože, aby to odkládal! Tak se do toho pustil. Vzal si rukavice, ale protože potkan tam byl chcípý už několik dní a jeho tělo se rozkládalo, nemohl pořádně zabrat za kůži na ocasu, která mu klouzala. A když mně řekl, že nejde vyndat a že ho tam musíme nechat a zazdít, tak jsem šla málem do kolen!

No to teda ne! Ten musí ven! Přece nebudeme mít potkana zalděného ve zdi! A to jsem už ale musela na něj zhurta. A tak se znovu snažil a snažil, až se mu ho

konečně povedlo vyndat! Když ho vytáhl, nesl ho přes velkou chodbu okolo mě, která jsem stála na schodech do patra a musela poodstoupit ještě o kus dál, neboť smrad, který se z něj linul, byl k nedýchání. To se teď všechno vyvalilo ještě z té díry ven a ač se mně zvedal žaludek, připravila jsem si dezinfekční prostředky a začala jsem to všechno vymývat a dezinfikovat a ještě i další den a následující den znovu. Protože jsem tam stále cítila ten potkaní smrdutý pach. Možná, že to bylo už jen ve mně, že to tak ani cítit nebylo, ale pro mě to byl zkrátka otrěsný zážitek!

A tento zážitek nebyl pro mě poslední! Po mnoha letech, kdy jsem žila sama, neboť manžel zemřel, jsem si plně vychutnala nejen celou potkaní rodinku, ale i jejich početné příbuzenstvo...

Jak jsem podotkla, bydleli jsme v domě. Ve sklepě bývala kdysi, než jsme si dům koupili, prádelna. Byl v ní ještě kotel na vyvářku prádla, pod kterým se topilo a v rohu místnosti kanál, překrytý mřížkou, kudy se vypouštěla voda do kanalizace. Právalo se dříve jak jinak, než v neckách a na valše.

Úporná práce, kterou jsem také zažila jako dítě ještě u babičky a pak v pubertálním věku, než jsem se vdala a koupili jsme si pračku. Pro neznalé podotknu, že prádlo se večer dalo do necek, zalilo se mydlinkovou vodou a nechalo do druhého dne odmočit. Druhý den se pralo na valše, poté se vyždímalo, a když bylo všechno prádlo

vyprané, voda z necek se vylila a dala se nová teplá na vymáchání. Máchání se dělalo dvakrát, po případě třikrát, podle toho, jak zůstávala voda po máchání čistá, nemusím ani psát, že se po každém máchání měnila voda... Že to nebyl žádný med, nemusím ani podotýkat! Byla to vyloženě dřina! Kolikrát byly odřené prsty do krvava, když se nedával pozor a prsty se připleply do vlnek na valše. A pak se dříve prádlo i modřilo, aby byla dosažena svítivá bílá barva a určité kusy zase škrobily, jako cíchy, prostěradla, lněné ručníky, protože dříve se froté ručníky tolik nepoužívaly a trochu se škrobily i kapesníky. A ta záda ohnutá při praní, jejej, jéjej. Ta bolela! Zlatá pračka, kdy se do ní prádlo vloží a vyprané se vším všudy už se jen pověsí! A v dnešní době jsou už i sušičky...

Ale abych pokračovala... My jsme si bývalou prádelnu předělali ke své potřebě. Kotel jsme zrušili a na jeho místo jsme zabudovali kotel, ale na ústřední topení. Zapomněla jsem dodat, že sklep byl o dvou místnostech. Do vedlejší místnosti vedle kotelny jsme okénkem házely uhlí a do místnosti, kde byl kotel, dávaly zase dřevo. A tak jsme to praktikovali dlouhá léta.

Až jednou... To už manžel nežil a já jsem si jednou koupila odřezky z „Pily“ na zátop. Byly to kratší a delší prkénka a někdy i dlouhá prkna, které jsem někdy musela rozříznout a pak rozštípnout, ale nebylo to nijak namáhavé a nedalo mně to velkou práci. Ale jednou jsem měla řůru delších prken, krátké jsem nesehnala, a tak co se dalo dělat, naskládala jsem je podle velikosti do kotelny na sebe a postupně likvidovala na zátop. Byla jich pořádná řůra, měla jsem dřevo na dlouho. Dospodu jsem dala ty největší a nejdelší prkna a na

ně narovnávala postupně ta nejkratší a odebírala... Jak jsem tak chodila do sklepa zatápět, všimla jsem si, že se tam začal objevovat na prknech myši trus. Že by se mně tu usadily myši? A kudy by se sem dostaly, přemýšlela jsem... Okénko do sklepa jsem neotevírala, protože jsem se k němu ani nedostala pro zarovnané řezivo na topení, a tak jediné z druhé kóje, kde bylo uhlí, ale tam jsem okénko také neotevírala, protože bych musela lézt přes uhlí, abych ho mohla otevřít. Ještě jednou jsem prozkoumala trus, jestli to trus vsutku je a jestli jsem se nespletla a není to jen nějaké smetí z prken, když jsem ho odebírala na zátóp. Ještě jsem k tomu čichla, ale protože jsem nevěděla, jaký pach vydává, pokrčila jsem rameny a nechala to zatím být. Zatápěla jsem každý den během dopoledne.

Když jsem šla jednou takhle zase zatápět a otevřela jsem dveře do sklepa, úplně jsem strnula! Nahoře na prknech, na mě koukal potkan! Seděl tam a koukal na mě! A v celé své kráse! Ne myš! Ale potkan! Myš je malá, ale s potkanem jsem měla už své zkušenosti, takže to byla tutovka!

Bože! Kde se tu vzal??? Koukám na něj, on kouká na mě a ani se nehnu! Dupla jsem nohou a v tom okamžení zmizel někam mezi prkna! A teď mě napadlo! Je tu jen jeden, nebo jich tu je víc? A jak to zjistím? To bych musela všechna prkna odházet, abych se dostala až k podlaze, a to si neumím ani představit! To bychom si také mohli hrát na honěnou! Při jeho mrštnosti by se mně stačil vždycky někam schovat a já bych ho hledala do alelujá...

Ale kudy sem vlezl? A teď jsem si vzpomněla, že je v rohu kanál, sice překrytý mřížkou, ale tudy se do sklepa mohl klidně dostat. A tak

mě napadlo, že se musím přes prkna dobýt ke kanálu a ten zatarasit. A naklást pak někde u prken krysí návnadu, abych potkana zlikvidovala. Protože krysa, nebo potkan, to už je jedno, jed se na ně používá stejný. A tak jsem zašla do drogerie pro radu, jak na potkany! Dnes už nevím, jak se ten přípravek jmenoval, který mně byl doporučen, a jen jsem se v duchu radovala, jak na milého vetřelce vyzrajou, až na něj rozprostřu granulky, které ho měly sprovodit ze světa. V duchu jsem stále viděla jeho očička, byť roztomilá, jak na mě překvapený hleděl z těch prken a já zase na něho, ale za kamaráda jsem ho rozhodně nechtěla.

„Já Ti dám, Ty prevíte, nikdo tě sem nezval, tak se mně tady taky nebudeš roztahovat a neusadíš se tu, o to já nestojím!“ Říkala jsem si a už jsem se těšila, jak se ho zbavím a budu mít pokoj! Nedivila jsem se mu, venku byla zima, plno sněhu, pořádně mrzlo, a tak hledal vhodné útočiště, ale u mě ho tedy nenajde! Napřed jsem ale v rohu sklepa odkryla kanál. Úplně zarovnaný nebyl, a tak jsem se lehko k němu dostala. Odkryla jsem mřížku, do odpadního otvoru jsem naházela sklo ze dvou láhví, které jsem rozbila, a překryla ještě všechno kusy uhlí. Navrch jsem položila mřížku a zatížila kamenem, který jsem našla v garáži.

„To by bylo, abych Tě nevyhubila!“ řekla jsem si a nakladla jsem okolo mřížky a pod okraje prken granule. Zálíbně jsem se rozhlédla po svém díle, přiložila jsem ještě naposledy do kotle a odkráčela jsem do bytu.

Druhý den, když jsem šla zatápět, opatrně jsem otevírala dveře do sklepa a rozhlížela se po zarovnaných prknech, jestli na mě ten mizera

odněkud nevykukuje. Ale nic jsem neviděla. Možná, že to už má za sebou a odebral se na věčnost a leží pod kupou prken. A můj přecitlivělý nosánek mě na to později upozorní. Toho jsem se bála! Ale co jsem mohla čekat, když jsem mu zatarasila východ z jeho zimního obydlí. Otevřený kanál jsem nechat nemohla. Co kdyby se do sklepa dostalo více potkanů důsledkem zimy, která venku panovala?

No nic, budu se muset připravit i na tu horší variantu, že ho najdu, až když se bude rozkládat. Zkušenost už jsem měla... A tak, jak jsem každý den zatápěla pod kotlem, mizelo postupně zároveň i dřevo, které jsem používala na zátop. I když jsem ho měla plný sklep, přece jen jsem si ho připravovala na zátop, řezala ho a štípala a také proto, abych tam nečekala zbytečně, až se mně pořádně rozhoří kotel. A tak dřevo ubývalo...

A jak jsem tak každý den chodila do sklepa zatápět, tak jsem jednou otevřela dveře a koho to nevidím? Potkana, jak sedí na hromadě prken a zírá na mě! Proboha! To snad ne! Koukal a koukal a ani se nehnul. To mně bylo divné. Udělala jsem jeden krok, druhý krok a on byl pořád na vrchu, a seděl dál jako přikovaný! On byl totiž mrtvý! Ale ta jeho očka byla jako živá! Takže sežral jed a chcípnul. Asi se možná ještě proběhl v poslední agónii, a na hromadě prken ho zastihla smrt! Trochu jsem začichala a cítila nějaký odér. Že by to pocházelo jenom z něj, to se mně nezdálo, nebyl tak velký, byl to podle velikosti ještě docela mladík! Rozhlížela jsem se okolo, a co nevidím! Dalšího potkana, který ležel taky natažený a mrtvý dole na podlaze u prken, a dalšího jsem objevila mezi prkny, Až jsem se lekla, protože na mě zase koukal svýma koráلكovýma očkama. No teda, tady

jich je celá rodinka a kdoví, jestli nejsou ještě další někde v zákrutech mezi prkny. Ten odér by tomu odpovídal. Přerovnávat prkna ale nebudu, ani bych je neměla kam odkládat. To bych si tedy vůbec neuměla představit. A trochu pootevřít okénko do sklepa, aby ten puch vyvětral, tam se k němu také ještě nedostanu. A co by mně to bylo platné, jestli tam někde leží pod prkny pár potkanů, tak jak se budou postupně rozkládat, jeho zápachu se stejně nevyhnu.

„To jsem si zase navařila,“ řekla jsem si, ale co, tím, jak jsem jim zatarasila kanál, aby neměli kam utéct, a nakladla nástrahu, tak jsem je snad všechny vyhubila. Teď musím čekat následky a skousnout to! Nic jiného mně nezbývá. To už je jen maličkost, utěšovala jsem se! A tak jsem zatopila pod kotlem, a když byl pořádně rozhořelý, šla jsem si do garáže pro pracovní rukavice, štitivě jsem potkany vzala za ocasy a vhodila je do kotle. Nasypala na ně další uhlí a nechala je jejich osudu. Mají kremaci, jsem si říkala... Co k tomu ještě dodat?

Jak jsem odkrývala postupně další řezivo na topení, nacházela jsem další mrtvá tělíčka, která mně neomylně již dopředu dávala najevo svým posmrtným zápachem, že je tam ještě někde v hromadě prken objevím. Jak známo, potkani se množí rychle, a tak jich bylo celé pokolení. Měla jsem s nimi zážitek na celý život! Venku za oknem se zima mírnila a tak, když se mně zásoba dřeva ztenčila, otvírala jsem okénko, abych ten ozón vyvětrala. Ale musím říct, že to nebyl nikdy takový zápach, byť jich tam bylo více, jako před pár lety, když jsem našla zaklesnutého potkana v odpadním potrubí. Ten puch byl přímo nesnesitelný! A tihle potkánci byli malínci a i když jich bylo více,

takový zápach nevydávali. Ale tím jsem s potkany neskončila! Ještě jednou jsem měla příležitost s nimi zkrřížit život, tedy jen s jedním...

Po mnoha letech, když se dcera odstěhovala do Prahy a já jsem se za ní občas jela podívat, málem jsem padla do mdlob, když jsem zjistila, že má v akváriu potkana! Nevěřicně jsem na něj zírala a nemohla to vstřebat. Byl sice béžový, ale co je to platné, byl to potkan! Běhal v akváriu sem a tam, a když ho dcera vytáhla ven, dala si ho na svetr a on po ní běhal, a to byl hned za krkem, hned na prsou, odtáhla jsem se od ní na pěknou vzdálenost, protože jsem měla dosud v sobě averzi z kdysi prožitých zážitků.

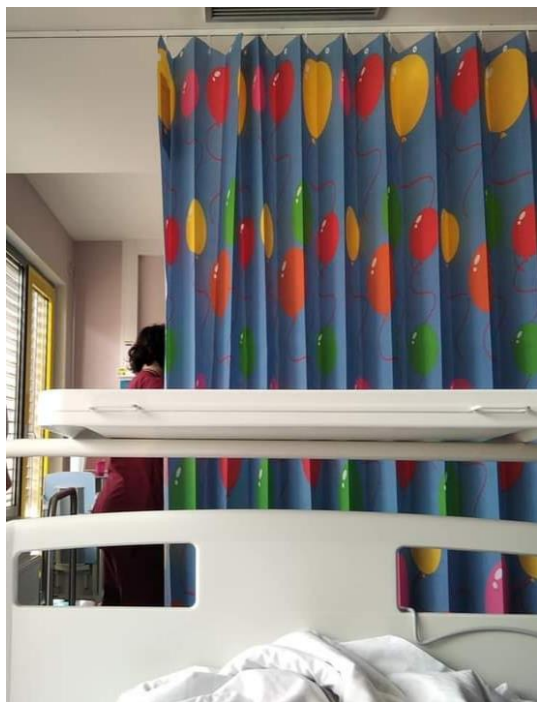
Říká se o nich, že jsou to chytrá a inteligentní zvířátka. Ale co je to platné! Chytrá mohou být, ale já jim nefandím. A definitivní konec jsem s nimi udělala po další návštěvě u dcery, když jsem ji přijela zase navštívit. Neměla ještě zařízený byt, neměla skříně, takže prádlo měla poskládané v otevřených regálech a krabicích a šaty a různý oděv ji visel na ramínkách. A milého potkánka pustila na procházku po bytě, anebo jí z akvária utekl, když ho nechala otevřené, to už přesně nevím! A tak milý potkánek řádlil...

Prokousal jí kdecu! Povlečení, ručníky, šaty, halenky, svetríky, dokonce i dlouhý kožíšek, který si koupila. Ten se musel vyhodit. Něco z jejího šatníku a prádla jsem si odvezla domů a vyspravila, ale jen to, do čeho se málo zakousl. Věci, které byly prokousané hodně, že tam byly velké díry, se musely vyhodit. Ale pár věcí zůstalo nepoškozených, těch se nedotkl. No, co k tomu dodat? Aby si příště

dávala velký pozor a akvářko zakrývala, anebo když se s ním mazlila, aby se jí z rukou nevysmekl. To věděla ona už sama,

Tím skončily moje zážitky s potkany. Tedy ještě jednou jsem měla příležitost je vidět a to, když jsem se nastěhovala do paneláku a celý sklep v mém vchodu byl jimi zaneřáděn a to tolik, že prasklým chodníkem a dírami v něm byla možnost vidět, jak prolézají ke sklepu. Po čase byla provedena deratizace a všechna okénka do sklepních kójí v celém paneláku byla z druhé strany domu zazděna. Jestli to mělo nějaký účinek nevím, protože sklepní kóje v našem vchodu nikdo nepoužívá, byť má dům deset pater. Nejsou vhodné na uskladnění domácích potřeb, leda tak na odložený menší nábytek, ale ty jsou zase na takové věci malé, a navíc by musel každý majitel bytu investovat do zprovoznění kójí dost financí. Tolik k těmto nepříjemným hlodavcům, kteří mně velmi zneprjemnili život. Potvory!!!

KAPITOLA DRUHÁ

Na JIPu

A teď z trošku jiného soudku....

Uběhlo pár let, vlastně mnoho let, kdy jsem se přestěhovala do Teplic do paneláku. Na dům jsem už nestačila po smrti manžela jak finančně, tak fyzicky. Potřeboval opravy a jen tak v něm přežívat a dívat se na to, jak chátrá víc a víc, to jsem nechtěla. Nebyla bych spokojená. Bylo by to pod moji úroveň. V Teplicích jsem byla a jsem

stále spokojená, byt mně vyhovuje, i když už na něj pomalu také nestačím a dá mně námahu, než jej uklidím. Zkrátka člověk nemládne, ale stárne, síly ubývají, přidají se nemoci a už to není takové, jako to bývalo. S tím ale musí každý počítat, že tělesná schránka se horší a to, co jsme dříve lehce zvládli, teď už jde hůř anebo něco vůbec ne. Tolik chodit už nemohu, jako jsem chodívала do přírody a za památkami, ale sem tam něco ještě zvládnu, i když někdy s velkými obtížemi. Přibyly potíže s klouby, artróza a rozhašená páteř, ale ta chuť zase něco vidět a někam vyšlápnout je větší, a tak se snažím i s těmi problémy. Sem tam navštívím ještě i jiného lékaře než ortopeda, ale to už tak v životě bývá.

A tak jednou nastal den jako každý jiný, jen s tím rozdílem, že jsem musela zajít na gastroenterologii pro výsledek CT. Sestra mně při případném vyšetření vždycky dávala výsledky do ruky, ale tentokrát ne. Řekla mně, že mě objedná u lékařky, ke které musím stejně zajít. A tak jsem odešla s prázdnou...

Milá paní doktorka měla ale dovolenou 14 dní, a tak jsem musela počkat, až se vrátí z dovolené. Docela mě to štvalo, protože čas ubíhal a já měla naplánováno ještě něco jiného. No, co se dalo dělat. Bylo mně to divné, že mně nedala sestra výsledky z CT do ruky, vrtalo mně to hlavou, ale musela jsem zkrátka vydržet těch 14 dní, než se lékařka vrátí z dovolené. Ale byla jsem netrpělivá, protože se mně to ještě nestalo.

Po uplynutí 14 dní jsem zašla v objednaný termín na polikliniku a sedla si do čekárny před ordinaci zmíněné p. doktorky a čekala. Sestra vyšla ven, zaregistrovala mě a řekla, že mě za chvíli zavolá. To se stalo. Vplula jsem do ordinace, odložila batoh i franc. hole a čekala. Paní doktorka mě vyzvala, ať si sednu, a tak jsem usedla na židli vedle jejího stolu a čekala, co mně poví.

A pověděla. Nic milého. Výsledek CT byl špatný. Ten ukázal, že mám na prsou nějaký útvar, blíže na brzlíku, který se vlastně v pubertě rozpadá a zůstanou tam nějaké cucky, a na nich se mně objevilo něco špatného. Je tam něco, co tam nepatří, dodala. Takže mě radši hned pošle na Plicní oddělení, je to prý stejně jejich záležitost. Je tam milá paní primářka, dodala, ta se mě ujme a pošle mě na další vyšetření.

A znovu dodala, že to není dobré. Tak to jsem nečekala. Zprvu jsem to nějak nevnímala, ale dosah jejích slov mně postupně došel až když jsem šla domů. Mám rakovinu, řekla jsem si. A napadl mě hned můj muž, který na ni zemřel, ale už dávno před 30 lety. To je nadělení... měla jsem v hlavě pusto. Myšlenky jako by odpluly a připadalo mně, že snad nemám ani mozek, byla jsem úplně mimo. Nikam jsem nešla, od doktorky jsem zamířila rovnou domů. V hlavě mně zněla její poslední slova, že musím na plicní. Tam jsem tedy ještě nikdy nebyla. Zas nový lékař, kterého musím navštívit, tedy ne lékař, ale paní primářka. A prý si mám vzít něco na čtení, že tam budu dlouho čekat. Šla jsem a šla, ani nevnímajíc kudy jdu. Pak jsem se trochu zmátořila, a to už jsem byla před panelákem, kde bydlím. Obešla jsem ho, zalovila klíče v taštičce, kterou nosím na krku, abych je měla po ruce, přiložila čip, zatáhla za dveře a zamířila k výtahu.

Chvíli jsem čekala, než přijel. Mám skoro vždycky smůlu, že je někde nahoře vysoko, panelák má deset pater, a tak to chvíli trvá, než dorazí.

Další den jsem se vydala na Plicní a zjistila, že je tam opravdu dost lidí. Dala jsem papíry v kartotéce, sestra mě odkázala, ať si sednu a vyčkám, až mě zavolají. Vyhlídla jsem si volné místo, sedla si a čekala, až na mě přijde řada. Čekání bylo dlouhé. Pacienti byli poměrně dlouho v ordinaci u lékaře, ale nedalo se nic dělat. Musela jsem to vydržet. Konečně jsem slyšela vyvolat svoje jméno. A tak jsem vklouzla do ordinace. Pozdravila jsem a koukla na lékařku, která mě měla vyšetřovat.

Byla to primářka, jak mně řekla lékařka na gastroenterologii, měla to napsané na dveřích. Působila na mě dobrým dojmem. A to je velice důležité, a tak jsem vyčkávala, co mně řekne.

„Posaďte se,“ prohodila, a tak jsem si sedla. Chvíli jsem se dívala, jak si prohlíží moje papíry, které jsem nechala v kartotéce a které jí sestra předala, a čekala, co bude dál. Po chvíli se ke mně obrátila a řekla: „To musí ven, s tím se musí něco dělat,“ aniž by se mě před tím na něco vyptávala a informovala mě, co přesně mám. Pak se ale rozhovořila a řekla mně, o co vlastně jde. No, dobrý pocit jsem z jejího projevu neměla. Vyklopila to na mě plnou parou, o co se jedná, a znovu opakovala, že to musí jít ven.

„Máte útvar na brzlíku. Brzlík se většinou v pubertě rozpadá, ale něco po něm zůstane. A Vám se na něm utvořil nějaký útvar a je potřeba to vyndat.”

Chvíli se na mě dívala, jako by zkoumala můj psychický stav, jak to na mě působí, to, co mně řekla, ale já to brala tak nějak normálně, nepokládala jsem se, ani nechvěla, ani jsem se nerozbrečela, ale dokonce jsem se usmívala. První šok jsem si vlastně již odbyla včera, když jsem se to dozvěděla.

„Vidím, že to s Vámi nijak nehnulo, co jsem Vám řekla,” povídá.

„A co mám dělat? Tím bych si stejně nijak neprospěla, kdybych se hroutila,” odpověděla jsem jí.

Chvíli se na mě dívala a řekla: „To je dobře, že se z toho nehroutíte, to by nebylo ani dobré. Teď se musíme postarat co dál.“

A vzala telefon, vytočila nějaké číslo. Slyšela jsem ji, jak hází odbornými výrazy, sem tam prohodila slovo, kterému jsem rozuměla, a mluvila a mluvila. Slyšela jsem nějaké termíny a data a pak položila telefon. Otočila se ke mně a povídá: „Pojedete do Ústí na bronchoskopii. Tam Vám odeberou kousek tkáně, abychom zjistili, o jaký útvar vlastně jde.”

A řekla mně datum a také to, že mně objedná sanitku. Chvíli manipulovala ještě s telefonem a s někým hovořila, pak se otočila ke stolu, vypsala mně žádanku na sanitu na požadovaný datum vyšetření, rozloučila se se mnou a já vyšla z ordinace. I když jsem byla klidná, měla jsem plnou hlavu toho, co mně řekla. Tak dobrá, řekla jsem si, uvidíme, kdo z koho. Jestli já porazím tu hnusnou nemoc, anebo ona porazí mě. Že se jednalo o rakovinu, bylo na bíledni...